

Felvidéki Híradó.

TÁRSADALMI és KÖZMŰVELŐDÉSI HETILAP.

MEGJELENIK: **MINDEN VASARNAP.**

ELŐFIZETÉSI ÁRA:

Egész évre 4 frt. Fél évre 2 frt.
Negyed évre 1 frt.

Felölös szerkesztő: **Revész Lajos.**

Társ szerkesztő: **Fehér János.**

HIVATALOS HIRDETÉSEK DIJA

100 szög 2 frt., ezentúl minden megkezdett szög szónál 50 krral több.

A lap szellemi részét, illető közlemények a szerkesztőségre, hirdetések és előfizetések a kiadóhivatalra címezve Turóc-Szt.-Mártonba küldendők.

Adakozzunk!

(F.) A mezők hólepelrel vannak letakarva és a lombtalan fák didegve sutlagnak téli regét, mely sötétre festi a ködös levegőt.

Az emberek összehúzódnak és boldog, akinek hajlékában pattog a tűz és aki a viharok csatogását fagyatlan ablakból tekintheti.

De hány ember van olyan Magyarországon, a ki a télnek zordon tombolásai elől biztos menhelyet talál? Hány van, aki az időjárást, fagyot, esőt, hót gunyolva, saját otthonában nyugodtan meghúzódhatik, hogy a pihenés idejét jól felhasználva, elkészülhessen a munkanapok izasztót fáradaimaira?

Télen fázni, nyáron izzadni, ez a szegény ember sorsa, mert a lakosság fele rosszul van ellátva telén. — Alig van tüzelőfára, téli ruhára és többnyire azt kell tapasztalunk, hogy a lakosság nagy részénél a tél olyan meglepetés, mint valami baj, csak hogy ez váratlanul áll be, holott a télre mindenki el van készülve; azt is tudják, hogy körülbelül mikor fog beállni és ennél fogva a szegény emberről egész éven át tart a téltől való rettegés, de segíteni mégse tud magán s így más sem segít rajta.

Igy volt ez ezéltől és ekkép lesz azontúl is.

Mindenkor meg fogják találni a módot arra, hogy ur és szolga legyen vagyis, hogy legyen, aki a földi gyönyörök poharát egész a fenékig üríti.

Azok a szerencsétlenek, akik nélkülöznek és még munkájukkal sem képesek annyit szerezni, hogy télen ne fázzanak, nyáron ne izzadjanak, ama pohárból még csak izlelőt sem kapnak.

Az állam azt mondja: ő nem tehet semmit. Nem marad tehát más hátra, minthogy a társadalom tegyen valamit a szegények érdekében.

Nagyobb városokban meglehetősen van gondoskodva a szegényekről. Vannak szegények és agok el-tartására és ápolására szánt házak, ahol az illetők a hatóságok által állandó vagy időleges segélyben részesíttetnek. Télen népkonyhák állítanak fel, sőt melegítők szobák is és így védetnek meg az éhezők és a hajléktalanok a zord tél üldözései elől.

Ily tevékenységgel a társadalom azt éri el, hogy megmenti a nyomorultakat nagy részét a tömlöche kerülettől és konzerválja a gyöngéket, hogy dolgozhassanak és a társadalomnak hasznos tagjaivá válhassanak.

És bár városokban is nagy a nyomor a szegények közt, mégis azt hisszük, annak a nyomornak, amit a falvak szegényei kiállanak a téli évszakban, — nincsen mása. Igazán csodával határos, hogy a hegyek közt szétszórt falvak szegényei egy-egy telet át tudnak tengeni. — Elede-lük olyan azon embereknek, hogy szinte alig lehet azt eledelni mondani. Kenyerük még nem is zabke-nyér, hanem Isten a megmondhatója,

hogy miféle kompozitum. Mindennek mondaná azt az ember, csak kenyér-nek nem. És ime, ezekről nem gondoskodik a társadalom, mert ugy-szólván ezen emberek már nem is tartoznak a társadalomhoz. Utóvégre a társadalom mentő karja sem ter-jedhet túl a saját körületén. Ott le-hát, hová a társadalom segélye el nem juthat, nem marad más hátra, mint az, hogy az állam hatóságai által enyhítsen a nyomorultak sorsán, akár munkaadás, akár más módon.

A koldusoknak a nem kolduló szegényekkel szemben boldog állapo-tuk van. A koldus ugyanis beszerzi a maga napi táplálékát, sőt még — a hiátlanok a pálinkás butiknak is rendes vendégei lehetnek. Az ilye-nekkel szemben legyünk óvatosak az adományozásnál, mert ezek csak ár-talmára vannak az igazán jóindulatú szegényeknek.

Mint sajtóságs jelenséget felem-lítjük, hogy a felvidék koldusai nem szoktak semmiféle imát mondani, midőn ajtónk előtt megjelennek. Más-felé imádkozni szokás, s azt hisszük, hogy az adakozónak is jobban esik, ha hallja, hogy akit jótéményvel ellát, az az Ég áldását stb. miként kéri számára.

Legyünk adakozók, de csak azok-kal szemben, akik azt igazán meg-érdemlik. Sehhol nincs nagyobb óva-tosságra szükség, mint éppen az adakozásnál!

Lapszemle.

A 'Narodnie Noviny' 131. számában 'Felelem' cím alatt a következő cikk jelent meg: Ha meggondoljuk, mily keveset haladott a tot nemzet ez utóbbi időkben a nemzeti irodalom terén, más nemzetiségekhez képest Magyarországon, be kell látnunk, hogy itt nagy munka vár épügy a tot irodalom íróira, mint terjesztőire.

Igaz ugyan, hogy egész Magyarorszá-gban egyetlen egy nemzetiség sincsen any-nyira gátolva saját irodalmának kifejlesz-tésében és képzésében, mint a tótok: mert a tot irodalom terjesztése teljesen gátolva van a magyarosítási monopólium által. Mai nap a tot folyóiratokat, melyek a tot nép áldozatkészségéből alapítottak és adnak ki, a magyarosítók tulajdonítják maguknak és e tett miatt egekig megsza-talják. Hiába, mint nem alkot a kenyer-keresés, a pénzsűkség és az emberből. A re-negátok azt hirdetik, hogy csak egy nyelvű állam lehet erős és hatalmas.

Hogyan erősbüdnék és hatalmasodnak az undortól magyarosítás áramlata alatt, világosan látható anyagi és szellemi te-kintetben? Mindenhol, minden lépés után csupa nyomor. Aki magát hízlalni akarja, annak el kell felejtenie, renegetáki kell lennie és gátvetőnek a tótok felvirágozása ellen. Sokan, kiknek lelkiismerete olyan, mint a háhólyag, felhasználják az alkalmat és erőlyesen lépnek fel, mint a panslavis-mus rémképei s pellengérré állítják a be-csületes emberek, kiket ajándék meg nem veszteget, fénygetes meg nem hajlít.

Valdbe, hogy tot vagy, avagy adjel mártoni naptart, mondó, hogy a magyarosítási in-teretek az óvodától kezdve egészen az utolsó népiskola intézetekig a pedagógia szabályai és didaktika törvényei szerint a gyermeki lélek megrottott, — már panslav vagy. Már annyira vagyunk, hogy aki ró-lunk becsületesen gondolkodik, bár nem

TÁRCA

Hozzá.

Látál-e már merengő gyermek-arcot, Ha játéka folyó partján léle, És kisdéd szive nyugtalan hűvével Néz egy elúszó szép virág felé? —

Ugy nézek én feléd elérhetetlen: Hiszen te is virág vagy ennekem, És hogyha tavol messzeségben látlak Magam szintén gyermeknek érzem

S mégis nem az vagyok: a gyermek bűja Az a virágok úszik el tova: én nezek teged szép viragom egyre És lelkem vágya nem tűnik soha . . .

S mit ér ha százsor s százsor újrözengem 'Szeretlek teged' mindig ez dalom, De érzem már, hogy e ropke szobán A szerelemnél több a fájdalom

Szepesti Ervin.

A kozák neje.

Ej födte a vad pusztát. A sziporkázó csillagos eg alatt, a füvek és virágok hullámozó tengere közepét egy kis szalma-virnyilló állott. Az udvart és kertet sövény vette körül.

Az alacsony szobában, melynek füstös falai szent képekkel voltak díszítve, Basa

egyedül aludt a kemény fekhelyen, birka-bundájával takaródzva. Ferje Dorobenko kozák, kilovagolt az első tűzhelyre, mely a szomszéd tatarok egy rablóátadását adta tudtúl.

A fiatal asszony egyszerre felriadt al-mából és hallgatódzott. Az ajton kopogtak, sőt meg egyszer kopogtak. A nő feleit és ajtót nyitott.

Künn a kozák lova állott, gazdája nél-kül és kaparta a földet. Basa megjédt; is-merte a hű állatot, a gyors s bator szür-két. Azt mondta magában, hogy Dorob-enko elesett. Az ajtófeletlanak tamszokú, kezint arcához szorítva, a szegény nő zokogni kezdett és a szürke szeliden vállaira nyugtatta fejét és felsóhajtott, mintha vele együtt gyászolta volna vitéz gazdáját.

A kozák neje atfogta karjaival a hű barát bontozott fejét és megcsókolta, azután felszarított könyvet.

Ha halva volt a férfi, a ki őt annyira szerette, akkor a nőnek meg egy kötelessé-get kellett teljesíteni. Ne legyen a varjak pre-dája. Nyugodjék szentelt földben, mint a hogy egy jambor keresztényhez illik. Basa vissza-ért a szobába, felhuzta bundáját, fekete hajfonalait bekötötte egy vörös kendővel, levette a szőrgől a kancsukat, a jatagánr pedig övébe dugta. Mután meggyőződött, hogy a két pisztoly a nyeregtekében meg nem volt kiöve, hogy a hurok a nyeregkapán logott, a pálinkás üveg pedig a nyeregzac-skóban meg volt töltve, ferré modjára fel-

pattant a lóra és abban az irányban in-dult el, melyet Dorobenko reggel vett.

A messze térségen mely ez szent csönd uralkodott. Semmi se mozdult, csak egy könnyű szél suhan át a fűvön. A tavolban egy sötét tömeg az erdő terült el. Basa, mint egy madár repült az illatos pusztán a fajú fele. Itt azt találta, hogy a tatarok visszavonultak, de gazdag zsakmányt s több fog-lyot is vittek magukkal. Ismét reménykedni kezdett. Keleten az első fehér fény csak mutatkozott, midőn egy kozák udvarhaz előtt háladt el, melyet az ellenség hamuva etgett. Itt feküdt az első halott is az uton, egy muzulmán.

Basa eleresztette a ló kantarját s az csakugyan arra az utra tért, a melyen ő akart haladni; tuskén-bokron át ama helyig vezetve, ahol az utközvet volt. A fű nagy tavoságra a patkókkal szét volt taposva, a földet elesett lovak és emberek födtek. Basa megállította a szürkét, leszállt és futni hagyta az okos állatot; teljesen megbizott benne. Minden holt kozákat, a ki arcan fekkent megfordított. Faradhatlanul kereste ferjét, de nem találta. Fogva van, mondá magában; hiszen ez a gondolat vigasztalás volt rá-nezve. Eközben kinapalodott és a nagy ke-selyük és varjuk, melyek az elesettek körül keringtek és borzást lakomájukat üték hangos rikacsolással üdvözölték a napot.

Egyszerre a szürke a tavolban nyeri-tett. Vajjon gazdáját födözte e fel? Basa a bokorhoz sietett, amely előtt a ló állott és

farkával verdeste. Szétválasztotta az ága-kat és felkiáltott. Ott fekkid férje, hátan vérral borítva, hunyt szemekkel.

Halva volt-e? Raborult és megcsókolta. Karjaira vette és fölegyenesítette. 'Doro-benko' kiáltá, 'egyetlen hősöm, galambom!' Nem, még nem halt meg, lélekzett.

A pálinkás üvegből néhány cseppelt fo-lyatott szájába, halántékait megdörzsölte s Dorobenko végre sohajtott és kinyitotta szem-t.

Basa felszakította zubbonyát és ingét. Ott látszott a seb, egy lándzsaszúrás a jobb mellen. Basa a sebet kimosotta pálinkával, azután lehuzta bundáját és a jatagánnal le-vagta ingének ujait, hogy beköthesse a sebet; elössor azonban inni adott Dorob-enkonak. Basa karjai közt tartotta őt s egy ideig ranézett, aztán keresztet vetett és imát mondott.

— Elég erősnék érzed-e magad, — kérdé egy idő múlva a kozákat — hogy segítségem mel lóra új?

Dorobenko fejét csóválta.

— Nem, nagyon sok vért vesztettem.

— Akkor itt kell maradnod, — mondá Basa — mig elég erősnék érzed magad.

— Most aludni szeretnék, — morgom a sebesült. Basa gyöngösten letette őt a fűbe és szeliden feje alá tolt a bundát, aztán a lovat meléje kötötte egy kis nyírfához és kiment a pusztába, hogy élelmet és vizet keressen a sebesültnek.

tartozik a mi nemzetiségünkhez, pánszlávnak tartják. Emlékeznék meg, hogy Mo-csary is annak volt hirdetője és az evangélikus püspökségalkalmazás alkalmával az evangélikus lelkész: Veress is pánszlávnak bélyegzetetett.

Tehát nem csoda, hogy ilyen körülmények közt a tót irodalom nem terjed a tótok nagy számához képest úgy, amint kell-ne. Oka, még pedig a főoka annak, hogy a tót irodalom oly gyöngén terjed, mondjuk meg az igazat: mi magunk vagyunk. Hagynak magunk fölött felelem és jüszlet által uralkodni és mi is igyeke-zünk oda jutni a magyarónok kövér tá-laihoz.

Félünk a tót irodalom elterjesztésétől, hogy meg ne haragudjék a szolgabíró ur, jarasbíró ur és általában azon urak, kiket a mi félelmünk és ijedeelmünk hivatalhoz juttattak s urakká tettek feletünk.

Az uraktól való félelem és ijedség, kiknek részére szegény népünk bajlódik, háttérbe szorítanak bennünket hivatalunk-tól, munkánk céljától, pedig erre kellene szentelnünk magunk minden becsületét, intel-gens tótnak, akár pap, akár orvos, ügy-véd, vagy tanító stb. Szenvedésünk, lela-csonyításunk és lenézésünk idejében érte-k, drága minden perc, minden betű, melyre a jó, munkás, de saját harajában felreismert népünk szellemi kifejődésére működhetünk.

Hogy népünk nem szeretne olvasni, ez alaptalan kifogas. Népünk, hála Istennek, meg tudja különböztetni a jó irodalmat a romlottól, eped az olvasás után; de bor-zalom, ki saját vezetői, előjárói példáján latja, hogy fel a lelkész, tanító stb. a szol-gabírótl; hogyne félne a nép, ki csaka-nyan nem tudja magát védelmezni?

Ezen félelem annyira elgyengítet te a tót intelligenciát és a népet, hogy ma fé-lünk — ámbár sokan vannak arra hivata-v, — saját hazánkban egy cikket, jegyzéket, és hirt megírni, ezen organum számára, mely férfiasan védi jogainkat — épügy a nyelvés-zett, mint a politikát! — Mennyi anyag, mennyi számkunkra alkalmas különös ese-mények adnak nekünk alkalmat a meg-szólásra, és mi közönyösen a feledékeny-ség fátólyával borítjuk. — Nem vétek ez, melynek büntetését, még pedig érekeny büntetését érezzük?! Alávetjük magunkat olyan emberek rabszolgaságának, kik fölött szellemileg sokkal magasabban állunk, és csak azért, hogy gyávák vagyunk.

Egyszer beczeszt csinált egy uracs, mondván! «Nazzetek, az az ur előttem nem fog totul beszélni, mert attól fél, hogy pánszlávnak tartanám.»

És csakugyan eltalálta. No, és nincsen hát sok ilyen Gá-párka?

Vitézkedjunk hat vezetőnk példaja után épügy az egyhazi, mint a világi térer, addé zengjenek gyakrabban füleinke a mi tót himnuszunk szavai: «Isten velünk, ki ellentünk?»

Terjesszük az irodalmat, mert ez segítjük népünket azon helyzetbe jutni, melyben szellemileg könnyebben érzi ma-gát és nincsen szorulva ellenségei szere-tetere.

Hosszú lére ezertett cikke végén — melyet, ha az volna a tendenciája, hogy a *hazaifus tót irodalmat* terjesztjen kell a tót nép érdekében, mi is alárunk —végre kirukok a tisztelt ur az igazi karriyakkal. Az esik neki zokon, hogy a «Nardodie Noviny»-t úgy elhanyagolják a tótok iro-dalmi termékeikkel. Persze, azt állítja, hogy a renegátok és a szolgabíró urtól való félelem tartja vissza őket attól, hogy a »N. N.»-t tartsák irodalmi források gyűjtő-medencéjének. Pedig nem úgy van; a tót nép megérzi azt, hogy a «N. N. nem a tót nép igazi érdekében képviselője s ez az oka, hogy ha — a szájhösköttől való felel-mében — előfizet is rá, de nem ír bele. A tót nép javarésze is ösmeri a tót himnus hazafiatlan, bujtogató szavait, melyek ugyan-azon ellenségől beszélnék nagy hősköved, melynek szeretetétől annyira óhajtána a t. írő ur megvédeni az általa szeretni állított tót népet és irodalmat. Hanem hát — hála Istennek — van ám esse másnak is, tisztelt ur!

A HÉT TÖRTÉNETE.

Országos helyzet. Az országgyűlésnek folyó hó 5-én O fősége által unepélyesen eszközölt berendezése óta — országsszerte megindultak a képviselőválasztási mozgal-mok. Ebben a nagy alkotmányos harcban minden párt azon van, hogy ne gyengüljön hanem megerősövede folytathassa az eszmék harcat a jövő ülészakokban. Különösen az ellenzékere nézve fontos kérdés a gyara-podás. Éppen azért mindent elővetnek gyara-podásuk, erősödésük érdekében. A mult vasárnapot, mint első kortes-vasárnapot, az ellenzék meglehetősen felhasználta, s az egész országban nagy mozgékonytságot fejtettek ki. Általában lehet mondani, hogy a rendelkezésre álló három hetet a partok ipar-koznak felhasználni s csak ott nincs moz-galom, a hol mérközésre nincs kiáltás. A B. H. szerint a háromszázat meghaladja ama keruletek száma, a hol az ellenzék a

kormányán szembe száll. Magyar véde-kezőnek, vagy a hol a magyarság kissé erő-sebb lábón áll, ott az ellenzék mindenütt megkísérlé a harcot.

A zsidó vallás egyenjogositása dolgában a fővárosi zsidóság legelőkelőbb tagjai ér-tekeztek e hó 6-án. Az értekezleten érde-tekelt elő is lett mutatva egy a képviselőhá-zhoz intézendő filirat, melyből közöljük az alábbi kivonatot: «Kötelességeiket a zsidók állam és nemzet iránt mindig hiven teljesi-tették és mégis a többi felekezettel egyenlő jogállást nem élveznek. Mert alig hozta meg a törvényhozás azt a törvényt, mely az orszá-g zsidó poigráit az ország más vallású polgarairaival egyenlő jogokkal ruhazza fel, egy másik törvényt alkotott, mely megta-gadja az egyenjogúság elvét és a zsidó fe-lekezettel a többi felekezetet színvalona ala degradálja. E lealacsonyító helyzetből akar-juk a zsidó felekezettel kiemelni. Azt akar-juk, hogy e felekezet minden tekintetben egyenlő jogállást élvezzen a többi felekezettel, mert azokkal egyenlő kötelességeket teljesít. — A vallászsabadság elvével várjuk felekezettünk helyzetének megjavulását, ettől vallástgyűnk kívánatos udvos reformját. » A fölirat felolvasása után hosszú vita indult meg. Végre abban állapodtak meg, hogy egy szűkebb bizottság a fölirat tervezetét belatasa szerint korigálja, s szóltisa fel az ország zsidóságát a mozgalomhoz való csat-lakozásra. Ez az ügy újabban egy kissé meg-akadt, mert az e hó 10-én tartott végre-hajtó bizottsági ülésen az határozatotott, hogy a képviselő-választások után indittas-keket meg igazban a mozgalom. — A zsidó-felekezet egyenjogúsitása tárgyában mű-ködő bizottság elfogadta Palágyi Menyhért atábbi javaslatát: «Mondja ki a bizottság, hogy a megindított mozgalommal párhu-zosan mozgalmat indít a magyar állam ezer éves fennállásának a zsidó hitfelekezet részéről való megneműpülésére, illető-l a zsidó felekezet részéről egy oly ma-radandó monumentális magyar nemzeti kul-turizetmény létesítésére, mely minden fe-lekezeti jellegtől mentes és ezáltal kifejezője a zsidó hitfelekezet magyar nemzeti ér-zületének.» A javaslat a nagy bizottsághoz utasítottat.

Ferdinánd fejedelemmel e hó 13-án az újév alkalmából nagy fogadtatás volt, melyen a diplomaták is résztvettek. Stambu-lyo, mint a nép tolmácsa, köszöntet és bizalmat fejezte ki az ország nevében, amely hibeveket tart uralkodójává, mint valaha. A hadügyminiszter kijelentette, hogy jól a hadsereg hűségéért. — Erre a fejedelem bolgar nyelven mondott beszédben kifejezte abbéli reményét, hogy az újév a bolgarok

jóakaratói független nehézségek ellenére is a béke, a munka és a haladás éve lesz. Végül felszólította a tisztelket, hogy sora-kozanak a becsület és a hazaszeretet zászlója körül, amelyet ő magasan fog lobog-tatni. (B. H.)

Egy orosz folyóirat, a «Vjesznik Jev-ropp, melynek olvasói a legelőkelőbb orosz körökből kerülnek ki, szenzációt keltő cik-ken írja le az orosz külügyi és belügyi po-litika nehéz sebeit. A cikk a többek közt ezeket tartalmazza: «Az orosz hazafiak csodáldoznak, hogy a külföldi sajtó pánszláviz-mussal és az osztrák-magyar és balkáni szla-vok felgatásával gyanusítja Oroszországot. Pedig e vad nagyon jogosult, mert a haza-fiasnak nevezett orosz sajtó egész tanulma-nyokat szokott közölni a szomszéd hatal-mak területének megszállásáról és a szla-v nemzetiségek szervezéséről. Az orosz sajtó egy része folyton az osztrák szlávok mel-jét kardoskodik, nem csoda hát, ha a kül-föld ellenségkedéssel és bizalmatlansággal ügyel Oroszországra és fegyverkezéssel és szövetkezéssel akar ellene védekezni. Még ma is vannak sajtóváltalok Oroszorszá-gal, melyek csak abból ének, hogy kel-metlenségeket szerezzenek a szomszéd ha-talmaknak és növelik bizalmatlanságukat.» A folyóirat aztan polemizál egy sovinsita lap-pal, mely a ruhenékeri emlékezően meg, azt írja, hogy az ázsiai barbarok vépráda hur-cokjak ezt az elvakított népet, mert arra kényszerítik, hogy megtanuljon magyarul. Ez a nyomor annál sajnálatosabb, mert Magyarországon az iskolából kerül ki az állampolgar és mert minden gyermek 6 éves korától 15 éves koráig köteles iskolába járni . . . Ezekre a folyóirat így válaszolt: «A mig a ruhenék a magyar állam alattvalói, addig hasznosnak kell tekinteniök a magyar nyelv megtanulását . . . Senki sem tiltja a ruhenéket attól, hogy otthonukban és a ma-gan forgalomban anyanyelvük használják . . . Jó volna, ha a mi patriótáink kör-főnéznék otthon és szemügyre vennek a sa-jat elveinket és politikus eljárásunkat, mie-lőtt új eles ítéletet mondanak mas álla-mok politikájáról és szónoki tehetségüket idegen alattvalók védelmére pazarolják. (B. H.)

HIREINK.

Képviselő-jelölés. A turóc-szentmárton-biancái járás válozó községe nagy számmal jött e hó 10-én össze a «Magyar Olvasó-egylet» helyiségében, Turóc-Szent-Mártonban. Igen örövendük, hogy vélel-mül mi is megtudtuk, mi készülődik Már-

A nap forrón süttöt a szegény nő fe-jére és vállára, de ő nem sokat törődött ezzel, őt magát is kintotta az éhség és a szomj, de nem fáradt el a keresésben. Hasz-talan. Sehoh egy forras, egy csöpp víz, sehoh egy fa, vagy egy kemény Mar minden reményét veszteni kezdette, midon hitelen egy kis völgytorok nyilt meg előtte, melyből ingerő illat szállott feleje. Gyorsan leku-szort és zold bokrok középett talalta magát, melyek nagy vörös málnákai voltak tövede. Kötényét fektötte s megtöitötte a pompás gyümölcsevel, és bár halaira taradt volt, visszazaladt a helyhez, a hol Dorobenko feküdt.

Még aludt. Basa melléje ut, de nem nyult a boggyókhöz, míg ferje föl nem ébr-edt. Akkor emri és inni adott neki, s csak midan ő már jóllakott volt, evett ő is egy keveset. Egy ideig pihent s aztan megint hozzáfogott a kereséshez. A pálnka elfo-gyott; vizre volt szükség. Ej volt, midon visszatért, megint eredménytelen. E he-lyett azonban elfogott egy kozak lovat, me-lyt a közelben levezett talalt és egy elesett tatar nyergén fölfedezett egy nagy kobakot. Ez jó szakmány volt. A lovat megkötötte, ugy, hogy a szürke mellett lehejtett, új-jal cseréte föl a sebesült kötelekét, s azu-tan néman és megadással maradt ülve.

— Vízet nyög a kozak.
Basa nem válaszolt.
— Vízet édes!
— Nincs.
— Hiszen a folyoska nem lehet mesz-azé — mondá Dorobenko.

— Hol van? . . . mutasd meg nekem az irányt.

— Délre.
Basa fölkel, magához vette a kobakot és körülnézett. Egyszerre világot látott a tavóban. Mi lehetett? Emberi lakas? Tala-n a tatarok őrtüke! Mindegy, férjének viz kell: azért utra kel és követi a világot, mely talan vesztébe, egy khan háremébe vezet. A világotsság emelkedik, azutan újra elunni látszik, de a magas fúvónat biztosan vezet egy csoport fuziáig. Itt — micsoda hang — tavoli morgás — viz.

S egyszerre térdig a mocsarban gazol. Léderefeny volt, mely őt vezérelte. Még idejekorán belekapaszkodik egy agba és csakhamar ismét szilárd talaját érez labai alatt. Óvatosan folytatja útját. A boglyó tűz barától integet, de ő egyenesen előre halad s már felcsillan előtte a víz tükre. Szive hangosan dobog szeretne egy-szerre sirni és nevetni, de örömben hangosan énekelni kezd:

Lovat itajta a kozak,
Vízet merit a lányka.
Mig a kozak vigan dalol,
Konny perdül a kannaiba.

Előtte állott a folyoska náddal körül. Basa leterdelt, fejt lehajította és mint egy állat, a mely szomjat elakarja oltani, ivott a folyóvizből. Aztan gyorsan megtöitötte a kobakot s visszasietett a sebesült hóz.

Hogy az utat megtalálja, kezét időnk-int szája elé tartotta s: «Dorobenko!» ki-áltotta. Sokáig nem kapott választ, végre azonban tisztán hangzott az éjben: «Basa!» A nő még egyszer kiáltott.

— Itt! — válaszolt a kozak s most a szürket is halotta nyerteni. «Van víz! — monda és ismét hangosan kezdett énekelni: Lovat itajta a kozak . . .

Dorobenko válaszolt:
Ne sirj, te kedves kis leány,
Konnyedet ne busis isgy,
Nem szereted más kivüled,
Szeretlek mind a sírig.

Basa szaladva jött a vízzel, leterdelt és inni adott urának. Ez jó hajtast tett a ko-bakból, aztan Basara nezett, hatrasimitotta haját homlokaról és napsütötte orcán két nagy konny gördült végig bajuszára.

Az ötödik napon Dorobenko így szolt: Most mar elég erőnek érzem magam. Men-jünk haza.

Basa felsegítette urat a szakmányul ej-tett lóra s megkötötte a nyeregben. O maga a szürkere ut, Lassan, lépésben indult meg. Basa a kantárnál fogva vezette ura lovat s fureszölög tekintett körül, nehogy valami új veszely lepje meg őket. Midőn a légeett kozak-udvarhazhoz közelediek, ha-rom lovas merült fel a magas fűből és egye-nesen feléjük ugrott.

— Tatarok! — mormogá Dorobenko.
— Csak maradj nyugodtan, — mondá Basa. — Meg foglak menteni, vagy veled halok.

Az első két lovas már egészen köze volt, a kozak neje kihuzta a pisztolyokat a nyeregzacskóból és az egyik ellenség elvált a nyeregből. A fű elnyelte, mig lova elhug-tatott. Egy másik lovás. A másik tatar pejl-ova ágaskodott s azutan térdbe rogyott.

Basa villámgyorsan kihuzta a jataगत és szürkéjét előre hajtotta. Midőn a muzulmán előtt elhaladtak, megfogta őt csukájánál fogva, mely kopasz lejn volt és levagta fejét, melyet büszkén mutatott.

Meg a harmadik volt bátra. Ez futo lovat megalította és a csinos nót kedve-tellen nézegette

— Jöjj velem, — mondá — vadrózsája a pusztának, egy fejedelem haremét fogod disztieni. Pompá alai körülvéved, heimeleibe oltozve, midn szultánne panka vankosokon fogsz pihenni. s rabszolgák fognak kiszol-galni.

A kozak neje hangos nevetéssel vála-szolt, feloldta a hurkot a nyeregkapáról a muzulman nyakába dobta és lerantotta a lórol.

— Add meg magad, — mondá neki — vagy megölök! A tatar térdre borult előtte és karjait mellén keresztul fonta.

Aztan leszállt, óvatosan hatulról közeledett a fogolyhoz, karjait hátán összekötötte s aztan megparancsolta neki, álljon fel. Mi-utah a hurkot ismét megerősítette a nyergen meg kirabolta az elesett tatar lovát. Külön-böz dragaságot talált: egy török szövetet, ezüstművet, egy arany keresztet s egy pár csillogó fűbevalót, melyet újongva tartott fel. Miutan szakmányát bekötötte, ismét fel-ült a szürkére.

— Így ni! — mondá a tatarának — most rabszolgam vagy, a földemet fogod művelni, mert férjem nem dolgozhat. Előre! — S kancsukaját pattogtatta. Előre!

közvetemre hozni, hogy a szucsányi Vághid helyreállítása lényegileg befejeztetvén, az azon át való közlekedés folyó hó 14-étől kezdve ismét akadály és megszakítás nélkül történhet.

A valuta szabályozása. Bécsben még mindig a kérdés tanulmányozásával vannak elfoglalva és még az osztrák-magyar bankkal sem léptek érintkezésbe. A valuta szabályozására különben nem egy, hanem öt törvény lesz szükséges. Az első törvény az aranyvalutát állapítja meg, a második pedig a pénzegységet és a reálción, Azt hiszik, hogy egy új forintost fognak krealni, melynek értéke két franknak felel meg. Ez a törvény tehát meg fogja határozni az új forintos súlyát és finomsági tartalmát. A harmadik törvény az államjegyek bevonását fogja elrendelni, A negyedik egy új pénzverő-törvény lesz az aprópénz számára. Az ötödik törvény végre egy novella lesz a bankszerződéshez, mely a bank csüztjének értékesítését is szabályozni fogja. A törvényjavaslatok talán őszkor kerülnek a parlamentek elé.

Nyilttér.

Fekete, fehér és színes selymeket. Méterenként 45 krtól 16 frt 65 krig sima és mintázott mintegy 240 különböző fajta és 200 különböző színben szállít, megrendelt egyéltől nyolcra, vagy végeken is postabé- és vámentesen **Henneberg G.** (cs. kir. udvari szállító) **selymgyára Zürichben.** Minták postafordulóval küldetnek. Svájcba címzett levelekre 10 kros bélyeg ragasztandó.

HIRDETÉSEK.

OLCSÓ BUTOROK

egyszerűbb és finomabb kivitelben
Budapest, váci körút I. sz. I. emelet

DEÁK FERENCZTÉR SARKÁN.

Kívánatra képes árjegyzőket bérmentve küldünk

HALÁSZ és TÁRSA

budapesti bútóripár-verseny telep.

3-12

Csúsz, károsodás, társaságok, fejfájás, csipőfájdalom, hátfájás stb. ellen legjobb bedörzsölés a Richter-féle
HORGONY-PAIN-EXPELLER.
Több mint 20 év óta a legtöbb családban ismeretes mint fájdalom-nyugtató szer és majdnem minden gyógyszerárterében kapható 40 és 70 krtól. Minthogy utazások léteznek, eméltogya mindig határozottan: „Horgony-Pain-Expeller” kéréndő.

Az egészség ápolása.

Gyógyszerek

melyek ezer meg ezer orvosi tekintélyek és magának bizonyítványai által kiuntett készítmények.

Dr. MILLER MOHSAVA

különbösen jó eredménytel hat köhögés, rekedtség, torokfájás, nyálkáság és tuberkulózis keletkezése s általában az összes élekezési szervek káros állapot ellen, ép úgy felnőttek — mint gyermekeknek

ára 50 kr.

Dr. Miller präservatív balszama göresök ellen.

Ezen balszamat ajánlják gyomorfájás alkalmával, gyomor göresök, gyomor katarrhu, gyomordagatok, hasmenés és kolikánál. Kolikánál majdnem azonnali hat. Kiténő hatással bír minden üdülő betegnek, mivel az emésztést jelentékenyen előmozdítja. Ezen kiténő gyógyszernek nem szabad hiányozni egyetlen egy házban sem, főleg falun.

Egy üveg ára 1 frt 50 kr. ½ üveg ára 80 kr.

Főrsáktárral Magyar-Osztrák monarchia részére MAKOVICZKY PETER Liptó-Rózsahegyben bír.

A központi szétküldési raktár van:

MILLER J.

gyógyszerésznél BRASSÓBAN (Erdély).

„ZEA“

Zea, mely levesnek, tejbe főtnek, péknek (Koch) borsóval, babbal vagy kázzal együtt, főzeléknek is használható, a bécsi cs. k. vegyiskerületi állomás analízise szerint

7-93% tojásfelhárnyék, 1'23% dextrin, 1'08% zsírt tartalmaz.

100 rész Zeából 87-74 rész emészthető.

A Zea tehát több, mint kétszer annyi táplálékot tartalmaz, mint például a rizs, s amellett finom ízű; Ára olcsó és betegnek egy, mint egészségeseknek igen tálk, különösen gyermekeknek kiválóan használatos.

Howy a károságnak Zeánkat folyvást egyenlő, hamisítlan minőségben juttassuk a Zedt ezentúl.

½ kgrmos dobozokban is, dobozoként a megállított 12 krtnyi áron hozzuk forgalomba.

Minden doboz törvényesen bejegyzett védjegyünkkel és számos főzési rendelőnyvel, melyek a Zea helyes elkészítésére igen fontosak, van ellátva, és a legjobb ország fűszer-, csemege- és lisztkereskedésben kapható.

Hirschfeld testvérek és társa

cs. és kir. szabadalmazott daráló, árpa és borsóhámozó gyár,
Wien, II., Untere Augartenstrasse 18.

2-12

8970. sz.
1891.

Arverési hirdetés.

A körmöcbányai m. kir. erdőgazdálkodásigazgatóság Kúnosvágási (Koneshai) község területén fekvő úgynevezett „Lenahorn” erdőhely A üzemszaty II. vágászorozat 8 tag, 5 oszték 10 (tíz) hold területén töven kijelölt, az alább részletezett épületi és tűzifa a folyó évi február hó 8-án d. e. 10 órakor a körmöcbányai m. kir. erdőgazdálkodásigazgatóság iródiájában nyilvános árverés útján el fog adatni és pedig:

II. távolsági osztály:

	kikiáltási ár
1. 603 m ² jeg. és lúczyenyő épületi fa 28 cm. közepátmér. a 1 frt 90 kr. — 1145 frt 70 kr.	
2. 892 „ „ „ 28 cm. „ felül a 3 „ — 2076 „ —	
3. 11 „ bükk haszonfa „ „ „ a 1 „ 60 „ — 17 „ 60 „	
4. 3 „ szél juhar szerszámfa 7—20 cm. vastagságú a 2 „ 20 „ — 6 „ 80 „	
5. 406 „ fenyő tűzi hasabfa „ „ „ a — 27 „ — 109 „ 62 „	
6. 405 „ fenyő tűzi fekufa „ „ „ a — 16 „ — 64 „ 80 „	
7. 172 „ kemény hasabfa „ „ „ a — 36 „ — 61 „ 92 „	
8. 172 „ kemény fekufa „ „ „ a — 22 „ — 37 „ 84 „	

Összesen = 3520 frt 08 kr.

Versenyzők kötelesek az árverés megkezdése előtt 350 frtot bánatpénz gyanánt az árverező bizottság kezébe letelni.

Szabályszerűen szerkesztett és 50 kros bélyeggel és bánatpénzzel ellátott írásbeli ajánlatok is elfogadhatók.

Az árverési és szerződési feltételek az alolirt erdőhivatalnál, valamint a körmöcbányai m. kir. erdőgazdálkodásigazgatásnál is megtekinthetők.

Zsarnóczán, 1892. évi január hó 5-én.

A magy. kir. erdőhivatal.

Melyik lapra fizessünk elő?

Gazdag tartalmánál, nagy terjedelménél fogva a legolcsóbb magyar lap az

* „EGYETÉRTÉS“ *

a mely az új évvel immár 26-ik évfolyamába lépett. Ez a magyar olvasó közönség legtekintélyesebb lapja. Hiteles forrásokból származó **értesüléseinek** gyorsasága, alaposasága és sokasága, rovatának változatosasága kiténősege, a különböző olvasmányok gazdag tartalma tettek népszerűvé. A kormány körében előforduló eseményekről az „Egyetértés” olvasói értesülhetnek első sorban. Az **országgyűlési tárgyalásokról** a legreálisabb, tárgyilagos hír tudósítást egyedül az „Egyetértés” közöl. Bármely parthoz tartozók is a képviselő, beszéde az „Egyetértés”-ben a legterjedelmesebben közöltek. Ez az óriási terjedelmű lap egyszerre két homiokegyenest ellenkező irodalmi célt szolgál, mert naponként megtalálja benne a család, a hölgyvilág a maga szépirodalmi olvasmányát a világirodalom legkiténőbb íróinak legújabb regényeit, táll benne tarzcizikket legjobb irodalmi, divattudósítást Párisból stb., úgy hogy nincs szépirodalmi líp, mely az „Egyetértés”-nek e rovatával a versenyt kiállhatna.

S ezzel szemben ott van az „Egyetértés”-nek oldalakra terjedő politikai és közgazdasági része, mely megbízhatóság, komolyság és jóléretsűtség tekintetében utóirtethetetlenek van elismerve a magyar sajtóban. Egyik legfőbb érdeme az „Egyetértés”-nek, hogy az események ösmertésére körül soha semminél tekintetektől sem hagyja magát befolyásolni, s mint **teljesen független lap** fölülte áll minden pártérdeknek és csak az igazságot szolgálja. Az egész sajtóban legnagyobb terjedelmű országgyűlési tudósításnak is mindenkor a partiteketeken felülemelkedő részrehajlatlanság szerzte meg a közölsiméretét. mely abban nyilvánul, hogy az „Egyetértés” olvasói között minden pártból találunk híveket.

Az „Egyetértés” gazdasági rovata elismert régi tekintélynek örvend. A magyar kereskedő s gazdálkodás, az iparos és vállalkozó nem szorul többé idegen nyelvi lapra, mert az „Egyetértés” kereskedelmi s tözsedli tudósításának bővegevel a többi lapok már föl sem veszik a versenyt. A kereskedő, az iparos s a mezőgazda két évvel óta tudja már, hogy az „Egyetértés”-ben megtalálja mindat, amire szüksége van, s e miatt az „Egyetértés” ma már nélkülözhetlen vált mint a hazai kereskedelmi, ipar- és mezőgazdasági forgalom magyar nyelvi vezrlapja. Üzleti dolgokban az „Egyetértés” a legjobban informál lap Magyarországon.

A rendes rovatokban s a fölmerülő eseményekről a legnagyobb terjedelműben közlötök tudósításokon kívül híre csak az „Egyetértés” 3 speciális rovatát említük, melyek országos híre tettek szer. Ez: az irodalom, a Tanügy és a Mezőgazdaság, melyek mindegyike egy-egy szaklapot képes pótolni. Aki olvasni valót keres és a világ folyásáról gyorsan s hitelesen akar értesülni, fizessen elő az

„EGYETÉRTÉS”-re,

melynek előfizetési ára: egy óra 1 frt 80 kr., negyedévre 5 frt s egy évre 20 frt. Az előfizetési pénzek az „Egyetértés” kiadóhivatalába küldendők. Mutatványszámokat a kiadóhivatal kívánatra ingyen és bérmentve küld.

Az „Egyetértés” felelős szerkesztője és kiadóulajdonosa:
Csávolszky Lajos.

Az „Egyetértés” kiadóhivatala:
Daiszinház-utca I. szám.
(Az operaházzal szemben)